

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.D., zastoupeného JUDr. Ladislavem Vávrou, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Moskevská 66,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, **ze dne 25. března 2013, čj. 331/DS/13-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou ze dne 18. 4. 2013 se žalobce mj. domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25. 3. 2013, čj. 331/DS/13-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Magistrát*“), ze dne 9. 1. 2013, čj. 6339/OD-BODY/12/Kř (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích byly upraveny zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Problematika přestupků byla upravena zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*přestupkový zákon*“).

[I] Skutkový základ věci

Magistrát města Karlovy Vary, odbor dopravy, písemností ze dne 24. 10. 2012 vyhotovenou pod čj. 6163/OD-BODY/12 mj. oznámil žalobci, že ke dni 23. 10. 2012 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem o silničním provozu. Žalobce byl zároveň poučen o tom, že proti provedení záznamu bodů může podat písemné námitky.

Dne 1. 11. 2012 žalobce podal proti záznamu bodů námitky (dále též jen „*Námitky*“), v nichž nesouhlasil se záznamy bodů ze dne 23. 10. 2012, resp. 9. 2. 2012, u kterýchžto přestupků tvrdil, že se jich nedopustil. Uvedl, že „*zejména poslední přestupek byl pouze za to, že jsem u sebe neměl řidičský průkaz, nikoli nepřipoutání bezpečnostním pásem*“. Námitky byly žalobcem odůvodněny v podání ze dne 8. 11. 2012 (doručeno Magistrátu dne 12. 11. 2012), v němž žalobce argumentoval obdobně, jako v žalobě. Usnesením ze dne 27. 11. 2012, čj. 6339/OD-BODY/12/Kř, Magistrát přerušil zahájené řízení o námitkách do doby nového rozhodnutí Policie České republiky ve věci přezkumných řízení týkajících se žalobcových přestupků ze dne 9. 2. 2012 a 23. 10. 2012.

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor služby dopravní police, sděleními ze dne 5. 12. 2012 a 12. 12. 2012 oznámil žalobci, že stran uvedených přestupků ze dne 9. 2. 2012 a 23. 10. 2012 byly splněny všechny zákonné podmínky pro jejich vyřízení v blokovém řízení a nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení přezkumného řízení a případné zrušení nebo změnu vydaného rozhodnutí v blokovém řízení.

Dne 9. 1. 2013 pak Magistrát vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal podáním ze dne 16. 1. 2013. Žalobce zároveň uvedl, že odvolání doplní ve lhůtě osmi dnů, což neučinil. Žalovaný správní orgán následně rozhodnutím ze dne 25. 3. 2013, čj. 331/DS/13-3, odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve připomněl, že jednotlivé body mu byly zaznamenávány za období od 3. 7. 2009 do 23. 10. 2012, ke kterémuž dni žalobce dosáhl počtu 12 bodů. V další části žaloby pak žalobce rekapituloval průběh správního řízení, na jehož konci bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Žalobce vytýkal žalovanému, že se vůbec nevypořádal s argumentací a obranou, kterou žalobce uplatnil již v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a rozhodl

v rozporu se zákonem a platnou judikaturou. Již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce namítal, že ačkoliv správní orgán správně argumentoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012 ve věci sp.zn. 5 As 118/2011, tedy na čem má správní orgán založit své rozhodnutí o záznamu bodů, v daném případě se tímto stanoviskem neřídil a spokojil se pouze s obecným konstatováním, že měl k dispozici podklady způsobilé pro záznam. Vůbec se však nezabýval základní otázkou, zda se žalobce vůbec mohl stíhaných přestupků s ohledem na specifickou zdravotní stavu dopustit.

Základní pochybení správních orgánů obou stupňů žalobce spatřoval v tom, že ačkoliv měly oba prokazatelně k dispozici důkazy [= potvrzení MUDr. P.P. o zdravotním stavu ze dne 8. 7. 2002 prokazující, že žalobce nemůže ze zdravotních důvodů používat bezpečnostní pás; potvrzení MUDr. P.P. ze dne 29. 11. 2012 prokazující, že žalobce nemůže ze zdravotních důvodů používat bezpečnostní pás, a to v souvislosti s úrazem z roku 1987, a dále prokazující, že žalobci byla od roku 1987 opakovaně vydána potvrzení o osvobození připoutat se bezpečnostním pásem (z posledního období lékař zmiňuje potvrzení ze dne 15. 7. 2010, resp. ze dne 1. 11. 2012); lékařské potvrzení ze dne 1. 11. 2012 o nemožnosti žalobce připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů dle § 6 a 9 zákona č. 361/2000 Sb. s poznámkou lékaře, že je „stav nezměněn od 15. 7. 2010 /poslední vydání potvrzení/“], přesto nepostupovaly v souladu se svým tvrzením odvozeným ze zmíněného rozhodnutí NSS, tedy, že na jisto musí být postaveno to, zda stěžovatel spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat.

Žalobce z těchto důvodů opětovně namítal, že jeho objektivní zdravotní stav vylučoval, aby se mohl dopustit dopravního přestupku spočívajícího v nesplnění zákonné povinnosti připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem, protože zdravotnická dokumentace možnost spáchání takového přestupku vylučovala (správní orgány měly k dispozici potvrzení z doby předcházející „páchání přestupků“ i z doby bezprostředně následné po „spáchání přestupků“). Tyto objektivně existující a ničím nezpochybněné důkazy mimo jakoukoliv pochybnost prokazovaly, že v daném případě byl řidič od zmiňované zákonné povinnosti osvobozen. Správní orgán proto spisový materiál, který měl k dispozici, neposoudil v souladu se zákonem. Byť žalobce v podáních citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 76, žalovaný tam zmíněné stanovisko nerespektoval při rozhodování v této konkrétní věci. V řízení bylo prokázáno, že žalobce v roce 1987 utrpěl vážný úraz hrudníku, po kterém měl a má trvalé následky, hrudník nemůže jakkoliv zatěžovat, vyvíjet na něj tlak, a je proto podle § 6 odst. 2 písm. b) a § 9 odst. 2 zákona o silničním provozu osvobozen od povinnosti být za jízdy jako řidič (nebo spolujezdec) připoután. Toto osvobození bylo již od počátku přiznáno na dobu neurčitou. V rámci řízení vyšlo najevo, že poslední lékařské potvrzení bylo vydáno v roce 2010, v rámci uplatněných námitek žalobce předložil policejnímu orgánu aktuální lékařské potvrzení ze dne 1. 11. 2012 vystavené v souvislosti se správním řízením a v kopii předložil k důkazu i správnímu orgánu.

Žalobcova argumentace byla v celém řízení stejná a spočívala v tom, že při kontrolách dne 9. 2. 2012 a 23. 10. 2012 žalobce skutečně neměl bezpečnostní pásy zapnuté. Na policistův dotaz mu žalobce sdělil, že vlastní lékařské potvrzení, které však nedopatřením nechal v jiné tašce a neměl ho u sebe. Policista žalobce poučil o tom, že takové potvrzení musí mít u sebe a uložil mu pokutu. Žalobce opakovaně v předchozích stádiích řízení zmínil,

že z dopravní kontroly byl rozrušen a věc vyhodnotil nikoliv příliš racionálně, když převzal poštovní poukázky k pokutě a následně je zaplatil. Policisty přesto při dopravní kontrole upozornil, že dle zákona je osvobozen od povinnosti být za jízdy připoután, policie však na to nereagovala, nebyla ochotna spojit se s ošetřujícím lékařem, který by žalobcovo tvrzení jistě potvrdil, neboť v lékařské kartě jsou záznamy a kopie opakujících se potvrzení o nemožnosti se v automobilu při jízdě poutat. Žalobce opakovaně sdělil, že sice přijal od policistů poštovní poukázky, nicméně měl v obou případech za to, že pokuta je ukládána z důvodu, že nemá u sebe příslušné kontrolované doklady (konkrétně lékařské potvrzení a řidičský průkaz), nikoli za to, že nebyl připoután bezpečnostními pásy. Žalobce neměl žádný důvod, aby souhlasil s uložením pokuty za nepřipoutání se bezpečnostními pásy, neboť takovou povinnost po celou řadu let prokazatelně nemá. Proti uložené pokutě sice již od samého počátku brojil, avšak měl za to, že uložená pokuta, jak mu ji předložili dopravní policisté, je skutečně pokuta za chybějící doklady, o čemž ho policisté také ujistili, a žalobce proto pokutu uhradil. V předchozím stádiu řízení žalobce poukázal na to, že v jeho případě absentuje materiální stránka přestupku, a to bez ohledu na to, že listinu deklarující jeho zdravotní indispozici (příslušné oprávnění) neměl u sebe. V rozhodné době totiž byl a stále objektivně je osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Skutečnost, že toto oprávnění nepředložil policistovi při kontrole, mohla naplňovat skutkovou podstatu jiného přestupku, na čemž nemůže nic změnit ani to, že uloženou pokutu uhradil. Právě proto žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudek řešící shodnou problematiku, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 21. 3. 2012, čj. 5 As 118/2011 – 103 (část citoval i v žalobě). Správní orgány obou stupňů se však touto argumentací vůbec nezabývaly, a proto se s ní ani nevypořádaly. Je tak evidentní, že rozhodnutí je v rozporu s platnou judikaturou.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k věci vyjádřil v podání ze dne 6. 6. 2013 a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Argumentačně vycházel z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaný ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Legislativní rámec bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem je dán § 123a - § 123f zákona o silničním provozu.

Ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Podkladem pro záznam v registru řidičů je pak pravomocné rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Závaznost takového rozhodnutí pro správní orgány vyplývá z § 73 odst. 2 správního řádu, podle kterého je pravomocné rozhodnutí správního orgánu závazné nejen pro účastníky, nýbrž také pro všechny správní orgány, resp. 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (část věty za středníkem), podle něhož si správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Žalobce činil v rámci správního řízení spornými přestupky ze dne 9. 2. 2012 a 23. 10. 2012. Své původní tvrzení (= námitky ze dne 1. 11. 2012), že se těchto přestupků nedopustil, později (= podání ze dne 8. 11. 2012) korigoval tak, že se v uvedených případech domníval, že byl pokutován nikoliv za to, že nebyl připoután bezpečnostními pásy, ale za to, že neměl při sobě řidičský průkaz a potvrzení o tom, že nemusí být ze zdravotních důvodů pásy připoután. V té souvislosti namítal, že nebyl spolehlivě zjištěn stav věci, neboť byl-li v době kontroly držitelem příslušného potvrzení (byť ho neměl při sobě), nemohl se dopustit protiprávního jednání spočívajícího v porušení povinnosti být za jízdy připoután (absence materiální stránky přestupku). Na podporu tohoto názoru odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 5 As 118/2011 – 103. Takto vyjevené námitky pak žalobce učinil i stěžejním žalobním bodem.

Významným pro (nejen) jeho posouzení jsou názory prezentované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16 (toto i další zde zmíněná rozhodnutí NSS jsou k dispozici na www.nssoud.cz). Kasační soud se v něm vyslovil mj. i k závěrům uvedeným v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, čj. 5 As 118/2011 – 103, když konstatoval následující (krajský soud si pasáže důležité pro jím souzenou věc dovolil zvýraznit): „(...) [19] Na rozsudek č. j. 5 As 39/2010-76 navázal Nejvyšší správní soud rozhodnutím č. j. 5 As 118/2011-103, na který odkazují krajský soud a žalobce. V daném případě Nejvyšší správní soud, obdobně jako v nyní projednávané věci, přezkoumával rozhodnutí a průběh řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů do registru řidičů, tj. ve věci přestupce (řidiče), který za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, ač (podle

svého dodatečného tvrzení) ke dni spáchání přestupku údajně disponoval lékařským potvrzením. Jako podklad pro záznam bodů postačilo příslušnému orgánu oznámení o uložení blokové pokuty, které však obsahovalo pouze popis protiprávního jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. V námitkách uplatněných proti záznamu do registru řidičů přestupce tvrdil, že sice podepsal pokutový blok, nicméně měl za to, že pokuta je mu ukládána z důvodu, že u sebe nemá příslušné lékařské potvrzení, nikoli za to, že není připoután bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud tehdy shledal pochybení správních orgánů, neboť bez ohledu na námitky přestupce příslušné orgány následně provedly záznam bodů, aniž by si vyžádaly pokutové bloky a odstranily pochybnost, který přestupek byl s přestupcem vlastně projednán a zda existovalo pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku jako právní podklad pro uložení záznamu bodů. Tímto postupem zatížily řízení o námitkách vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[20] Na podporu závěru o nezbytnosti odstranit pochybnost o povaze spáchaného přestupku tehdy Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud přestupce v době silniční kontroly disponoval lékařským potvrzením, nemohl se projednaným skutkem dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Bez ohledu na skutečnost, zda přestupce v době kontroly měl u sebe lékařské potvrzení, byl totiž ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o silničním provozu osobou, na kterou se daná povinnost nevztahuje. Tato úvaha však nebyla nosným důvodem citovaného rozsudku a byla vyslovena obiter. Jakkoli rozšířený senát Nejvyššího správního soudu deklaruje svou pravomoc překonávat i právní názory vyslovené obiter dictum (usnesení č. j. 7 Afs 54/2007-62 ze dne 26. srpna 2008), neplyne z toho, že by se správní soudy musely takovým právním názorem bez dalšího řídit, dokud nebude zákonem předvídaným postupem překonán (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Pro nyní rozhodovanou věc je podstatné, že popsaná úvaha byla nutně – vzhledem ke kontextu a nosným důvodům rozsudku – vyslovena hypoteticky, s předpokladem, že přestupce v době spáchání přestupku lékařské potvrzení, byť ne u sebe, skutečně měl.

[21] Krom toho, nyní posuzovaný případ je od případů řešených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích č. j. 5 As 39/2010-76 a č. j. 5 As 118/2011-103 podstatně skutkově odlišný. Základní rozdíl spočívá ve skutečnosti, že si správní orgány, na rozdíl od skutkového stavu ve výše zmíněných rozsudcích, vyžádaly pravomocný právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů v podobě částí A pokutových bloků. Správní orgány proto v nyní projednávané věci postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgány ověřily, že oba skutky byly s žalobcem projednány v blokovém řízení, že v obou případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že žalobce v obou případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem. Obě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovala popis přestupku dle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Tytéž údaje obsahovaly rovněž oba žalobcem podepsané pokutové bloky.

[22] I přes shora uvedené skutkové odlišnosti se krajský soud v nyní projednávaném případě argumentačně přiklonil k úvahám vyjádřeným obiter dictum z citovaného rozsudku Nejvyššího

správního soudu č. j. 5 As 118/2011-103. Krajský soud zaujal právní názor, dle kterého se správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů měly i tak vypořádat s tvrzením, že vzhledem k dodatečně tvrzenému a předloženému lékařskému potvrzením se žalobce nemohl dopustit přestupků spočívajících v porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[23] Nejvyšší správní soud podotýká, že v mezidobí se k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. března 2013 č. j. 1 As 21/2010-65, ve světle jehož závěrů nemůže právní názor krajského soudu obstát.

[24] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č. j. 1 As 21/2010-65 potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích „přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.“. Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích „nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. ... Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“. V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

[25] Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30–32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j.

1 As 21/2010-65). Zrušení pravomocného pokutového bloku prostřednictvím obnovy řízení na žádost dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se lze domáhat pouze za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou sine qua non, neboť jinak nelze vycházet z teze, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a zároveň možnosti závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat v řízení odvolacím.

[26] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí sui generis. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, popř. v rozhodné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.

[27] Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat, event. vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.

[28] Do svého případného odklizení (srov. § 123e odst. 2 zákona o silničním provozu) jsou tedy řádně vyplněné pokutové bloky v právní moci a svědčí jim presumpce správnosti a zůstávají rozhodným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů ve smyslu § 123a a násl. zákona o silničním provozu. Stěžovatel proto nepochybil, pokud námitky žalovaného o existenci lékařského potvrzení vypořádal s odůvodněním, že ke skutkovému a právnímu přezkumu podkladových pravomocných rozhodnutí pro zapsání bodů do registru řidičů není příslušný, a poté, co shledal, že pokutové bloky tvoří dostatečný právní poklad

pro záznam bodů do registru řidičů, rozhodl o neodůvodněnosti námitek a záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil.

Krajský soud v Plzni je přesvědčen, že citované závěry jsou plně aplikovatelné i na věc vedenou jím pod sp.zn. 30 A 28/2013.

Správní orgány si pro řízení vyžádaly a měly k dispozici pokutový blok série DN/2011 č. N 5323705 (přestupek ze dne 9. 2. 2011) i pokutový blok série DN/2011 č. N 55711340 (přestupek ze dne 23. 10. 2011). Stran specifikace spáchaného přestupku jsou oba bloky hodnověrným podkladem. Na bloku série DN/2011 č. N 5323705 je v rubrice „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ uvedeno (vedle místa a času přestupku): *Porušil ust. § 6/1a, 6/8a, 7/1c zák. č. 361/2000 Sb. – nebyl připoután BP, nepředložil ŘP, telefonoval za jízdy.* Na bloku série DN/2011 č. N 55711340 je v rubrice „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ uvedeno (vedle místa a času přestupku): *Porušil význam ust. § 6/1a + 6/8a z. č. 361/2000 Sb. – nebyl připoután BP + nemá ŘP.*

Krajský soud je toho názoru, že správní orgány měly v daném případě postaveno na jisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupky odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Skutky byly s žalobcem projednány v blokovém řízení a v obou případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem. Žalobce v obou případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem. Obě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovala popis přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Tytéž údaje obsahovaly rovněž oba žalobcem podepsané pokutové bloky.

Žalobcova argumentace o mylném vyhodnocení toho, za co je pokutován, se ve světle detailních údajů uvedených v pokutových blocích jeví jako účelová. Oba pokutové bloky totiž obsahovaly jasnou a srozumitelnou informaci o tom, že pokuta je ukládána mj. za to, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. A byla-li míra žalobcova rozrušení z projednání přestupků, na kterou je jím poukazováno, taková, že nebyl s to vnímat význam slovního spojení „nebyl připoután BP“, neměl za takových okolností podepisovat pokutové bloky. Ovšem učinil-li tak (což nezpochybňuje), převzal v souladu se zásadou *vigilantibus iura* odpovědnost za to, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které mu byla udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích [porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Udělením souhlasu (= podpis na blocích) jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoliv pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, popř. v rozhodné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jak je uvedeno výše, předmětné pokutové bloky

zůstaly, i přes podnět daný Policii ČR, v právní moci, svědčila jim presumpce správnosti a byly tak nezpochybnitelným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů ve smyslu § 123a a násl. zákona o silničním provozu.

Pro doplnění soud považuje za vhodné upozornit rovněž na názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v jeho rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44, podle něhož: „(...) **správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“.**

Shrnuto, správní orgán se v řízení o námitkách proti provedení záznamu nemůže zabývat ničím jiným, než zda je zde příslušné pravomocné rozhodnutí, zda jím byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení a zda do registru řidičů byl zaznamenán správný počet bodů. Není tedy oprávněn přezkoumávat zákonnost pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl spáchán trestný čin, neboť je těmito rozhodnutími zcela vázán. Přezkum zákonnosti těchto rozhodnutí se může dít pouze a jen v rámci řízení, v nichž byly vydány. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, v případě blokového řízení se jich dokonce o své vůli vzdá, či v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti těchto rozhodnutí v řízení o námitkách podle § 123 f zákona o silničním provozu zabývat.

Ve světle řečeného proto nezbylo než konstatovat, že postupu správních orgánů nebylo možné v mezích uplatněných žalobních bodů cokoli vytknout. Na základě toho proto soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy potvrzeními o zdravotním stavu ze dne 8.7.2002, 29.11.2012 a 1.11.2012 a výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku týkající se žalobce, neboť jejich provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který měl ve věci úspěch, se však práva na náhradu

nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová